

get fra tidligere Tid, idet de i alt væsentligt ere Gentagelser af Love, som bleve vedtagne her i Tinget i Fjor. Det var den ekstraordinære Arbejdsløshed den Gang, der foranledigede dem. Der var ved Begyndelsen af indeværende Vinter maaske nogen Tvivl om, hvorvidt den ekstraordinære Arbejdsløshed atter i Aar vilde blive saa stor, at det vilde være nødvendigt at foretage Skridt af tilsvarende Natur. Men efterhaanden som Vinteren skred frem, var man ganske klar over, at Arbejdsløsheden vedblivende havde et saadant Omfang, at Lovens Fornyelse var nødvendig. Denne Betragtning fandt almindelig Tilslutning i Folketinget, hvor man i det Udvalg, der behandlede Sagen, fra alle Sider enedes om at anbefale Lovene til Fornyelse, og disse Lovforslag ere derefter gennemførte i Folketinget. Jeg kan dertil føje, at Bestemmelserne i disse Love have fundet betydelig Anvendelse, og at det sikkert vil bringe hele Arbejdsløshedskasseinstitutionen i Forvirring, hvis man ikke fornyer den Lov, der gælder Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og at det vil volde de største praktiske Vanskeligheder for Hjælpekassernes Virksomhed, hvis man ikke fornyer den Lov, der gælder dem. Bestemmelsen om, at Kommunalbestyrelserne have Adgang til at give forøget Tilskud til Arbejdsløshedskasserne uden højere Myndigheders Sanktion, er anvendt i stort Omfang i den bestemte Gruppe af Kommuner, hvor der virkelig var Brug derfor, og der vides ikke at være nogen egentlig Modstand mod denne Ordning fra nogen Side. Hvad Hjælpekasserne angaar, er der i den sidste Tid sket en, man kan vel sige glædelig Udvikling, der har ført til dette, at Kommunalbestyrelserne i betydeligt Antal ind under Hjælpekassehjælpen have draget værdige trængende Enker, der saaledes ere blevne fri, for at komme paa Fattigvæsenet. Rundt om i Kommunerne anvender man stigende Beløb dertil, og man har Berettigelse dertil i Kraft af de her givne Regler. Men dertil kommer, at § 2 har aabnet Mulighed for et større Statstilskud, end den tidligere Lov gav. Den tidligere Lov fastsætter et Statstilskud af 250,000 Kr. Der er i indeværende Finansaar fra Statens Side anvendt 400,000 Kr. for at komme op til den Trediedel, som Kommunerne vente og efter hele Lovgivningsmagtens hidtidige Stilling ere berettigede til at vente som staaende til Raadighed for dem i Tilskud, naar de anvende Beløb til Understøttelser til Hjælpe-

kasser. Der er ingen Sandsynlighed for, at de 400,000 Kr. ville kunne strække til for det kommende Aar, man kan neppe gøre det knappere end med de 450,000, der efter det her foreliggende Forslag skulde stilles til Raadighed. Hvis dette ikke maatte blive bevilget, saaledes at man kun havde de 250,000 Kr. til Raadighed, som Hjælpekasseloven bestemmer, vil Følgen blive den, at talrige Kommuner, som i Forventning om, at Lovgivningsmagten ikke skiftede Standpunkt i saa Henseende, have bevilget Penge, ville komme til at staa med meget mindre Tilskud end den Trediedel, de gøre Regning paa.

Den sidste Bestemmelse i Lovforslaget gaar ud paa, at Københavns Kommunalbestyrelse skal have Lov til at opkræve $2\frac{3}{4}$ i Stedet for $2\frac{1}{2}$ pCt. i Indkomstskat. Hvis det Lovforslag om Københavns Indkomstskat, som dette Ting behandlede i Gaar, ikke skulde blive til Lov i denne Samling, tror jeg, at man fra Kommunens Side vil være ganske klar over, at det er en bydende Nødvendighed, at denne Bestemmelse gentages ogsaa i Aar, og jeg tænker mig, at denne Betragtning vil vinde Tilslutning i dette Ting, for saa vidt det omtalte Lovforslag ikke skulde blive gennemført. Blicher det gennemført, vil denne Bestemmelse blive overflødig og bortfalde af sig selv.

Det andet Lovforslag gælder fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløshedskassehjælpens Ophør. Dette Spørgsmaal har været noget mere omstridt. Loven har været stærkt anvendt i København og paa Frederiksberg, derimod i mindre Grad ude i Landet. Der har været Bykommuner hist og her, der have anvendt den, saaledes at det betød noget, men de fleste Steder er det dog forholdsvis smaa Beløb, det drejer sig om. Men Sagen har vakt nogen Modstand. Man har næret Bekymring for at gaa for vidt ad denne Vej, man har haft en Fornemmelse af, at man ikke havde en tilstrækkelig Kontrol overfor den Maade, hvorpaa disse Penge bleve udgivne osv. Vi have fra Ministeriets Side forespurgt Kommunalbestyrelserne i de forskellige Købstæder om deres Standpunkt, og en ikke ringe Del af dem har anbefalet Lovens Forlængelse. Naturligvis have adskillige benyttet Lejligheden til at sige, at de gerne ville have noget mere refunderet af Statskassen og ogsaa have deres Udgifter paa dette Omraade refunderede af Statskassen. Men med Hensyn til selve Spørgsmaalet om denne Ordning's heldige og uheldige Sider have de fleste udtalt sig